

Arrest

nr. 66 036 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 november 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juni 2010.

1.3. Op 4 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek te zijn van origine. U werd op 14 september 1988 geboren in het dorp Jamalagha van het district Kohistan in de provincie Kapisa. U bent tot de tiende klas naar school geweest. In 1384 (2005 volgens de Westerse kalender) begon u in de sarai (parking) van uw vader te werken. U werkte vooral 's nachts. Op 14 assad 1388 (5 augustus 2009) rond 23u of 23u30 was u toezicht aan het houden op de parking, toen vier politiemannen aanklopten. Ze kwamen binnen en vroegen u de sleutels van een witte wagen die op jullie parking geparkeerd stond. U had deze niet. De agenten riepen versterking en de wagen werd opengemaakt. De politie vond er een kalashnikov, een raket en explosieven. Ze arresteerden u, ondervroegen en mishandelden u dezelfde nacht. Ze verdachten u ervan betrokken te zijn en wilden weten waar u andere wapens bewaarde. U vertelde hen dat u het niet wist en dat ze gewoon moesten afwachten daar de eigenaar van de wagen de volgende dag wel zou komen opdagen. Ze stopten de ondervragingen. De volgende dag rond tien of elf uur 's morgens kwamen ze terug en ondervroegen ze u opnieuw daar de eigenaar niet was opgedaagd. Die avond wist u te ontsnappen uit de gevangenis met behulp van een vriend van uw vader, Dawood, die gevangenisbewaker was. Via een raampje in het toilet wist u te ontkomen en vluchtte u naar het huis van een vriend van u. Diens neef uit Kabul was daar op bezoek en hij bracht u de volgende dag, gehuld in een burka, naar Kabul. Van daaruit vluchtte u verder. De dag na uw ontsnapping klopte de politie aan bij uw vader. Ze namen hem mee voor ondervraging daar u ontsnapt was en ze wilden weten waar u was. Ze gaven hem ook een oproepingsbrief. Sindsdien wordt uw vader door de politie lastig gevallen en wordt hij regelmatig opgeroepen. Op 22/05/1388 (13 augustus 2009) verliet u Afghanistan en vluchtte u via Iran, Turkije, Griekenland en u onbekende landen naar België waar u aankwam op 2 november 2009 en de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara voor, een oproepingsbrief van het politiecommissariaat, een schoolattest en een oproepingsbrief gericht aan uw vader.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Aan uw verklaringen geïmponeerd te worden door de politie van uw district kan geen geloof worden gehecht. Het is in de eerste plaats zeer opmerkelijk dat de politie net u aanhoudt op verdenking van betrokkenheid, terwijl het gaat om de parking van uw vader en u op het moment dat de wagen geparkeerd werd blijkbaar niet eens aanwezig was (gehoorverslag CGVS, p.9). Nochtans zijn de problemen die uw vader kende met de politie van het district terug te leiden tot uw vermeende vervolging en werd hij kennelijk niet onmiddellijk persoonlijk aangesproken in verband met zijn eventuele betrokkenheid bij het voorval. U geeft weliswaar aan dat uw vader meegenomen werd doch stelt tegelijkertijd dat hij werd meegenomen omdat ze u niet hadden aangetroffen en vervolgde u met te stellen dat hij vragen over u moest beantwoorden (gehoorverslag CGVS, p.12-13). Dit is toch wel zeer merkwaardig daar men er van uit kan gaan dat de politie toch minstens ook uw vader zou ondervragen over de wagen en over de persoon die deze wagen bij jullie had geparkeerd. Bovendien kwam naar u veronderstelt, u zou hier geen navraag naar hebben gedaan bij uw vader, ook uw collega, Younus, die sinds een viertal jaar op jullie parking werkte, niet in de problemen (gehoorverslag CGVS, p.13). Deze door u geschilderde gang van zaken kan totaal niet overtuigen daar het toch niet meer dan logisch is dat de politie alle personen die op deze parking zouden werken aan de tand zou voelen. Ook de vaststelling dat u niet naar Younus geïnformeerd hebt komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Mocht er geloof aan de door u aangehaalde problematiek kunnen worden gehecht kan er van u toch verwacht worden interesse in deze werknemer te betonen daar informatie omtrent hem essentieel is om een correcte inschatting van uw vrees te kunnen maken.

U blijkt verder zelf opvallend weinig te weten over de wagen waarin de wapens werden gevonden. Hoewel u aanvankelijk beweerde dat de wagen er in de namiddag geparkeerd werd, wijzigde u quasi onmiddellijk uw verklaringen en zei u dat u eigenlijk niet wist wanneer de wagen er geparkeerd werd en wie er toen dienst had (gehoorverslag CGVS, p.9). U weet blijkbaar nog steeds niet van wie de wagen is en u blijkt ook niet te weten of de politie in tussentijd nog is terugggegaan naar jullie parking. U zou hier niet naar hebben gevraagd (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw toch wel nonchalante houding kan andermaal niet overtuigen.

Ook wat uw detentie zelf betreft dient te worden vastgesteld dat u nogal snel uw eigen verklaring herzieet. Zo zou u in de gevangenis mishandeld geweest zijn. Volgens uw verklaring stopte de ondervrager met u te mishandelen toen u zei dat de eigenaar de volgende dag wel zou komen om zijn wagen op te pikken. Een andere ondervrager zou dan de volgende morgen teruggekomen zijn tegen tien à elf uur en u geconfronteerd hebben met het feit dat de eigenaar niet was opgedaagd. Hij zou u ervan beschuldigd hebben meer te weten. Toen u erop gewezen werd dat dit toch onwaarschijnlijk was, implicerend dat het nog maar ochtend was en hij in de loop van de dag zijn wagen nog kon komen

halen, wijzigde u uw verklaring en stelde u dan maar dat ze vroegen wat u zou doen in geval de eigenaar niet zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U creëert aldus de indruk tijdens het gehoor uw verhaal aan te passen en te wijzigen.

Verder rijzen er ook vragen over de manier waarop u wist te ontsnappen. Een kennis van uw vader zou u 's nachts naar het toilet hebben begeleid. U kon dan ontkomen via een raampje (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Het is wel zeer opmerkelijk dat een bewaker in staat is u ongemerkt naar het toilet te laten gaan dat gebouwd is tegen de buitenmuur, een raam heeft waar een persoon door kan en waar toch geen enkele vorm van bewaking werd voorzien (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarenboven is het wel heel opmerkelijk dat deze bewaker het risico nam u te helpen daar, zo zijn rol in uw ontsnapping aan het licht zou komen, hij niet alleen zijn job maar ook, en zoals u zelf aangeeft, zijn leven in gevaar bracht (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw verklaring dat uw vader hem in vroegere tijden had geholpen doet hieraan geen afbreuk (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Tenslotte blijkt u ook uw verklaringen te wijzigen toen u gevraagd werd uit te leggen hoe u nadien naar Kabul bent gegaan en hoe u daar aan de documenten bent geraakt. U verklaarde namelijk dat u met Jan Agha, de neef van uw moeder, naar Kabul bent gegaan met de auto op vrijdag (gehoorverslag CGVS, p. 12). Nadien verklaarde u dat Jan Agha de oproepingsbrief meenam van Jamalagha naar Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd hoe dit kon daar hij met u naar Kabul was gekomen de vorige dag, veranderde u plots uw verklaring en beweerde u dat een andere neef naar Kabul kwam, Shirin Agha (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien u zeer expliciet was in uw initiële verklaringen kan ook dit niet overtuigen.

Uit het bovengaannde volgt dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, dewelke niet in vraag wordt gesteld. Het door u voorgelegde schoolattest heeft geen enkele betrekking op het door u voorgehouden relaas. De oproepingsbrieven die u voorlegt kunnen maar in aanmerking worden genomen voor zover ze geloofwaardige en coherente verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief werd toegevoegd dat corruptie van allerhande documenten een wijd verbreid fenomeen is in het land.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Kohistan, te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 20/01/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt

het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In het district Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO slechts melding gemaakt van occasionele incidenten; het bleef relatief rustig hoewel er spanningen waren onder de lokale bevolkingsgroepen (zie hogervermelde SRB).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kapisa district Kohistan, het district waarvan u afkomstig bent, geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is.

In een eerste onderdeel, met betrekking tot de vluchtelingenstatus, herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij wordt geviséerd door de Afghaanse autoriteiten omdat een auto met wapens en explosieven werd aangetroffen in de sarai waar hij werkte, dat de Afghaanse autoriteiten hem verantwoordelijk achten voor deze feiten en hij hen niet van het tegendeel kan overtuigen. Verzoeker wijst erop dat in de strijd tegen het terrorisme in Afghanistan de Afghaanse politiekorpsen net zoals het leger erg repressief kunnen optreden zonder het vermoeden van onschuld te respecteren en hij stelt dan ook een ernstige vrees voor vervolging te koesteren overeenkomstig artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, zoals in de rest van Afghanistan, erg volatiel is. Zo blijkt dat veel vluchtelingen uit Kapisa wegvluchten naar Kabul. Kapisa staat nog steeds bekend als de doorvoerprovincie van de Taliban, wat verklaart waarom de autoriteiten erg repressief optreden tegen personen die ervan verdacht worden de Taliban te ondersteunen, aldus verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te

maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 mei 2011 (CG nr. 0918255), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen gevisieerd te worden door de politie van zijn district. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) het zeer opmerkelijk is dat de politie net hem aanhoudt op verdenking van betrokkenheid, terwijl het gaat om de parking van zijn vader en hijzelf op het moment dat de wagen geparkeerd werd blijkbaar niet eens aanwezig was; zijn vader kennelijk zelfs niet persoonlijk werd aangesproken in verband met zijn eventuele betrokkenheid bij het voorval, hetgeen merkwaardig is daar men ervan kan uitgaan dat de politie toch minstens ook zijn vader zou ondervragen over de wagen en over de persoon die deze wagen bij hen had geparkeerd en bovendien ook zijn collega Y. naar zijn weten niet in de problemen kwam, wat totaal niet kan overtuigen daar het niet meer dan logisch is dat de politie alle personen die op deze parking zouden werken aan de tand zou voelen en ook de vaststelling dat hij niet naar Y. geïnformeerd heeft zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede komt, (ii) hij opvallend weinig blijkt te weten over de wagen waarin de wapens werden gevonden en hij in het bijzonder niet wist wanneer de wagen er geparkeerd werd en wie er toen dienst had, hij blijkbaar nog steeds niet weet van wie de wagen is en hij evenmin blijkt te weten of de politie in tussentijd nog is teruggegaan naar hun parking, welke nonchalante houding andermaal niet kan overtuigen, (iii) ook wat zijn detentie betreft dient te worden vastgesteld dat hij nogal snel zijn verklaringen herziet, zoals wordt toegelicht, (iv) het zeer opmerkelijk is dat een bewaker in staat is om hem ongemerkt naar het toilet te laten gaan dat gebouwd is tegen de buitenmuur, een raam heeft waar een persoon door kan en waar geen enkele vorm van bewaking werd voorzien, het daarenboven opmerkelijk is dat deze bewaker het risico nam hem te helpen daar, zo zijn rol in de ontsnapping aan het licht zou komen, hij niet alleen zijn job maar ook zijn leven in gevaar bracht en verzoekers verklaring dat zijn vader deze bewaker in vroegere tijden had geholpen hieraan geen afbreuk doet, (v) hij ook zijn verklaringen blijkt te wijzigen toen hem gevraagd werd uit te leggen hoe hij nadien naar Kabul is gegaan en hoe hij daar aan documenten is geraakt, zoals wordt toegelicht (vi) de documenten die hij neerlegt niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen daar zijn taskara enkel zijn identiteit bevestigt, welke niet in vraag wordt gesteld, het schoolattest geen enkele betrekking heeft op het door hem voorgehouden relaas en de oproepingsbrieven maar in aanmerking kunnen worden genomen voor zover ze geloofwaardige en coherente verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is, en bovendien uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie van allerlei documenten een breed verbreid fenomeen is in het land. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Kohistan actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. Aangaande het gegeven dat enkel hij wordt vervolgd en niet zijn vader of Y., wijst verzoeker erop dat hij als enige aanwezig was in de parking toen de politie de sarai binnenviel, zodat het logisch is dat enkel hij werd meegenomen en verantwoordelijk werd geacht voor de inhoud van de wagen. Bovendien was zijn vader ernstig ziek zodat verzoeker, hoewel zijn vader af en toe nog wel aanwezig was in de sarai, in de praktijk de controle had overgenomen. Wat betreft Y., stelt verzoeker dat deze een mentale achterstand heeft zodat de politie hem niet verantwoordelijk kon houden. Voor zover hem verweten zal worden dat hij dit niet eerder vertelde, wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geen vragen over Y. heeft gesteld en hij het bijgevolg ook niet nodig vond om die kenmerken van Y. te verduidelijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen, waarmee hij niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. In navolging van de commissaris-generaal, acht de Raad het niet in het minst plausibel dat verzoeker als enige zou ondervraagd zijn over de wagen waarin wapens en explosieven werden teruggevonden en dat zijn vader noch zijn collega Y. werden aangesproken op een eventuele betrokkenheid bij het voorval. In acht genomen het repressieve optreden van de politie en het leger in de strijd tegen het terrorisme, zoals verzoeker zelf aanhaalt in het verzoekschrift, acht de Raad het volstrekt onlogisch dat de politie het niet nodig zou achten om alle personen die in de sarai werkzaam waren te ondervragen. Voorts kan de uitleg dat Y. buiten schot zou zijn gebleven omdat hij een mentale achterstand heeft, geenszins overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat het aan verzoeker is om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte te brengen van alle voor de beoordeling van zijn asielaanvraag relevante feiten. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat verzoeker zijn asioldossier had kunnen vervolledigd worden. Indien Y. werkelijk door de politie met rust werd gelaten omdat hij een mentale achterstand heeft, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit pas post-factum voor het eerst in voorliggend verzoekschrift aanhaalt en niet wanneer hem gevraagd werd of Y. al dan niet problemen kende met de politie (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Daarenboven biedt dit gegeven geen verklaring waarom verzoeker zich niet de moeite heeft getroost om zich te informeren over het lot van Y., welk gebrek aan interesse andermaal afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de Afghaanse politie schijnbaar a priori zeker is van de onschuld van verzoekers vader en van Y. en het niet nodig acht om hen te ondervragen – behalve dan om vragen over verzoeker te beantwoorden (administratief dossier, stuk 5, p. 12) – maar anderzijds geen oren heeft naar zijn eigen onschuld, iedere geloofwaardigheid mist. Tenslotte is het duidelijk dat verzoeker niet de eigenaar is van de wagen waarin wapens en explosieven werden teruggevonden, is niet hij maar wel zijn vader eigenaar van de sarai waar deze wagen geparkeerd stond en zou hij zelfs niet aanwezig geweest zijn op het ogenblik dat de wagen er geparkeerd werd. Wat betreft verzoekers bewering dat hij verantwoordelijk werd geacht omdat hij, hoewel zijn vader af en toe nog wel aanwezig was in de sarai, in de praktijk de controle had overgenomen, strookt deze niet met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij weliswaar stelde dat hij in 1384 stopte met school omdat zij vader een hartaanval had gehad en hij in de plaats van zijn vader in de sarai moest werken (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Verzoeker situeert de door hem aangehaalde feiten evenwel in 1388 (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Gevraagd naar verzoekers precieze beroep, verklaarde hij: *“Wij hebben een parking en de mensen kwamen hun auto’s daar parkeren en mijn taak was gewoon de wacht houden, als ze de volgende dag de auto kwamen halen, moesten ze natuurlijk ook betalen en daarnaast verkocht mijn vader ook hout en dat was ook in onze sarai. (...) **Wie werkte er in de parking, alleen u en uw vader? Ik, mijn vader en ook iemand anders die voor ons werkte, zijn naam is Y.(...).** (...) **Van hoe laat tot hoe laat werkte u? Van mij? Ja** Ongeveer om vijf of zes uur ’s avonds tot de hele nacht door dan de volgende dag om negen of tien uur ging ik naar huis en dan kwam mijn vader naar de parking. **Deed u overdag nog iets anders? Nee, geen andere bezigheden.**”* (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in onderhavig verzoekschrift, blijkt uit deze verklaringen geenszins dat verzoekers vader op het ogenblik van de beweerde feiten in 1388 te ziek zou zijn geweest om te werken of om te sarai te leiden en dat verzoeker in de praktijk de controle in de sarai zou hebben overgenomen.

3.5. Wat betreft de wagen waarin de wapens en explosieven werden gevonden, herhaalt verzoeker dat hij vermoedt dat de wagen er in de namiddag werd geparkeerd maar hij hiervan niet zeker is. Volgens verzoeker wijst de twijfel die hij uitte juist op zijn geloofwaardigheid en zijn zorg om de meest correcte informatie te geven. Hij bevestigt dat hij inderdaad geen bijkomende recente informatie heeft over de auto doch stelt dat het niet zo eenvoudig is om dergelijke informatie te bekomen aangezien hij slechts zelden contact heeft met zijn ouders en dan nog steeds op indirecte wijze via J. A.. Op die momenten zijn er andere prioriteiten te bespreken, aldus verzoeker. Zijn vader wil dan vooral weten hoe het met hem gesteld is en of hij veilig en gezond is en verzoeker van zijn kant wil hetzelfde over zijn vader weten. Tevens wil verzoeker informatie over zijn situatie doch zijn vader kan hem hierop echter geen antwoord geven. Voor zover de politie er meer van weet, zullen ze niet zomaar informatie uit hun onderzoek doorgeven aan familieleden van een verdachte, aldus nog verzoeker. Hij meent dan ook dat het logisch is dat zijn vader onwetend is hieromtrent. De vraag of de politie al dan niet nog is langsgekomen in de sarai, heeft verzoeker nog niet gesteld omdat dit hem onbelangrijk lijkt.

Opnieuw beperkt verzoeker zijn verweer tot het herhalen van zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er vooreerst op dat bij het

onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Indien verzoeker daadwerkelijk bezorgd was “om de meest correcte informatie te geven”, zoals hij thans voorhoudt in het verzoekschrift, kan niet worden ingezien waarom hij eerst vermeldde dat de wagen in de namiddag werd geparkeerd, om daarna te stellen dat hij het eigenlijk niet weet. Hoe dan ook, wijst het gegeven dat verzoeker het niet opportuun achtte om na te vragen of de politie ondertussen nog is teruggegaan naar de sarai, naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en relateert dan ook in ernstige mate de door hem geschetste vrees. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Recente informatie omtrent de acties die de politie al dan niet nog zou hebben ondernomen, is essentieel om tot een correcte inschatting te kunnen komen van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging, zodat van hem kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om dergelijke informatie te bekomen.

3.6. Verzoeker betwist de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij zijn verklaringen over de gebeurtenissen in gevangenschap hebben gewijzigd. Hij citeert zijn verklaringen zoals hij ze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en is van oordeel dat deze verklaringen niet tegenstrijdig zijn maar een aanvulling vormen op elkaar.

Na lezing van het gehoorverslag ontwaart de Raad geen tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen tijdens zijn detentie. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan echter niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de Afghaanse politie hem zou ondervragen en hem zou slaan doch hiermee plots zou stoppen, louter omdat verzoeker zou hebben geopperd dat de eigenaar van de wagen deze de volgende dag wel zou ophalen (administratief dossier, stuk 4, p. 9), komt de Raad allerminst geloofwaardig over.

Dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen als verzonnen overkomt blijkt andermaal uit zijn verklaringen met betrekking tot de wijze waarop hij beweert te zijn ontsnapt. Immers, de door verzoeker geschetste manier waarop hij uit zijn cel kon ontsnappen, met name dat hij ongemerkt door een bevriende bewaker werd meegenomen naar een toilet dat zich bevond buiten het gebouw van het politiecommissariaat, toilet welk gebouwd is tegen een buitenmuur, in deze buitenmuur een raam heeft waar een persoon door kan en niet bewaakt wordt (administratief dossier, stuk 5, p. 11) – zoals ook blijkt uit de door verzoeker tijdens zijn gehoor getekende schets – is naar het oordeel van de Raad van elke realiteitszin ontdaan en kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet werd vastgehouden in een gevangenis maar wel in een cel in het politiekantoor bij het districtshuis, dat dit complex niet is omgeven door muren maar wel degelijk ramen heeft die rechtstreeks buiten uitgeven – bewering welke wordt ontkracht door hoger aangehaalde door verzoeker getekende schets waaruit blijkt dat het complex bestaande uit het politiecommissariaat en het districtshuis wel degelijk volledig ommuurd is, met torens en bewakers aan de ingang –, dat het niet onwaarschijnlijk is dat een raam uitgaf op een buitenmuur en hij zo kon ontsnappen aangezien het complex bestaande uit het politiecommissariaat en het districtshuis immers niet het bewaren van gevangenen als enige doel heeft, dat er bovendien in zijn district 's nachts geen elektriciteit is, wat het gemakkelijker maakt om aan de controle te ontsnappen, dat D. geen gevangenisbewaker is maar een politieagent, dat het in Afghanistan niet zo moeilijk is om politieagent te worden en agenten er gemakkelijk omkoopbaar zijn, zoals blijkt uit de Subject Related Briefing “Afghanistan” – *“Corruptie en valse documenten”* van 1 oktober 2010 waaruit verzoeker een passage citeert, en het in het licht van deze informatie niet zo onwaarschijnlijk is dat D. dit belangrijke risico nam aangezien hij verzoekers vader goed kende, bij hem in het krijt stond en waarschijnlijk een belangrijke vergoeding ging krijgen, vermag niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de in onderhavig verzoekschrift geciteerde passage uit hoger aangehaalde Subject Related Briefing verzoekers betoog kan staven daar het handelt over corruptie in de openbare dienstverlening en de tewerkstelling. Zo de Raad in dezelfde informatie leest dat corruptie tevens een probleem is binnen de Afghaanse politie (p. 7), vindt de post factum verklaring in voorliggend verzoekschrift waar wordt gesuggereerd dat D. zou zijn omgekocht om verzoeker te helpen ontsnappen, geen steun in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure. Integendeel, verzoeker verklaarde in dit verband tijdens het gehoor slechts **“Kunt u me**

zeggen hoe u ontsnapt bent? Met de hulp van iemand, D.(...) (...) Hoe kende u hem? Mijn vader kende hem eigenlijk, hij was vroeger actief bij de Mujaheddin, toen er hevige gevechten waren in onze regio iedereen was op de vlucht naar Pansjir en toen heeft mijn vader zijn gezin geholpen, zijn vrouw en kinderen meegenomen naar Pansjir en sindsdien was hij een vriend van mijn vader en heel dankbaar, hij kwam als er islam feestdagen waren altijd langs uit respect voor mijn vader.” (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Dat de bewaker D. een goede vriend zou zijn geweest van verzoekers vader, maakt het naar het oordeel van de Raad overigens des te meer ongeloofwaardig dat hij een dergelijk risico zou hebben genomen om verzoeker te helpen daar de kans zeer reëel is dat deze connectie met verzoekers familie en zijn rol bij diens ontsnapping in het kader van een onderzoek aan het licht zou zijn gekomen en D. dus niet alleen zijn job maar tevens, zoals verzoeker zelf aangeeft, zijn leven in gevaar bracht (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

3.7. Tot slot stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker tijdens het gehoor zijn verklaringen wijzigde toen hem gevraagd werd uit te leggen hoe hij naar Kabul is gegaan en hoe hij daar aan documenten is geraakt. Verzoekers verweer bestaat uit een citaat van een passage uit het gehoorverslag en de stelling als zouden de eigenaardige vragen en antwoorden wijzen op verwarring en misverstand, al dan niet omwille van een onduidelijke vertaling. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het hele gehoor duidelijk heeft gesproken over de neef van zijn moeder J. A. en hij deze persoon nooit zijn neef heeft genoemd. Volgens verzoeker is er een begrijpelijke vergissing gemaakt door de vertaler of de dossierbehandelaar. Hij sprak over zijn neef en de vertaler of dossierbehandelaar dachten onmiddellijk aan die fameuze neef van zijn moeder, J. A., de enige derde persoon waarover gesproken werd tijdens het gehoor, aldus nog verzoeker. Hij laakt dat deze onduidelijkheid niet verder werd besproken tijdens het gehoor en meent dat het getuigt van kwade wil om een niet verhelderde onduidelijkheid tegen hem te gebruiken zonder hem ermee te confronteren tijdens het gehoor.

Na lezing van het gehoorverslag, dient te worden vastgesteld dat hieruit geenszins blijkt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid het gevolg zou zijn van “eigenaardige vragen en antwoorden”, noch van een misverstand of een onduidelijke vertaling. Immers, zowel de vraagstelling als verzoekers antwoorden zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: **“Naar waar bent u gevlucht? Ik ben naar een vriend van mij gegaan: A.(...) (...) op dat moment was J.(...) A.(...) bij hem op bezoek, samen met vrouw en kinderen, het is zijn schoonbroer, ze kwamen uit Kabul voor een paar dagen en hij vroeg aan zijn schoonbroer om me te helpen en mee te nemen naar Kabul. En de volgende dag ben ik met J.(...) A.(...) vertrokken in zijn auto, ik moest een burka dragen en op die manier heeft hij me naar Kabul gebracht. (...) Hoe lang bent u nog bij uw vriend geweest? Een nacht, de volgende dag ben ik met zijn schoonbroer vertrokken naar Kabul. En dan hebt u niet geprobeerd uw familie te contacteren? De achttiende kwam mijn neef naar Kabul, J.(...) A.(...) en die heeft de oproepingsbrief meegenomen (...) Wat is de naam van de schoonbroer van uw vriend? J.(...) A.(...) Maar dat is niet dezelfde als uw neef? Ja, dat is dezelfde, de zus van A.(...) is getrouwd met J.(...) A.(...) Mijn moeder heeft de hand gevraagd. Maar u bent met hem naar Kabul gegaan en dan zegt u dat hij de 18^e naar Kabul is gegaan? Dat is een andere, J.(...) A.(...) is de neef van mijn moeder, maar de 18^e kwam mijn neef, S.(...) A.(...) naar Kabul.”** (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Daarenboven kan niet worden ingezien hoe een foutieve vertaling ertoe zou kunnen leiden dat een eigenaam – J. A. dan wel S. A. – verkeerd zou worden weergegeven. Het is verzoeker toegelaten aan te tonen dat hetgeen in het gehoorverslag neergeschreven werd op een andere manier door hem gezegd werd of verkeerd vertaald werd, doch verzoeker dient zijn beweringen dan wel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, waar hij in casu in gebreke blijft. De in voorliggend verzoekschrift uiteengezette redenering is immers slechts een gekunstelde post factum bewering die niet de minste steun vindt in het administratief dossier en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten lijken. Daargelaten het feit dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052) en de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat, blijkt overigens uit het gehoorverslag dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wel degelijk werd gewezen op de onduidelijkheid in zijn verklaringen.

3.8. In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen kan verzoeker bezwaarlijk volhouden een geloofwaardig relaas te hebben uiteengezet. Ook de door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, bevestigt verzoekers taskara slechts zijn identiteit, welke niet wordt betwist en is het door hem voorgelegde schoolattest niet dienend voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Wat betreft de oproepingsbrieven, gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Zo acht de Raad het vooreerst bevreemdend dat de oproepingsbrieven volgens verzoekers verklaringen zouden zijn opgesteld in 1388, doch de stempels op beide documenten het jaartal 1381 vermelden. Voorts stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" – *"Corruptie en valse documenten"* van 1 oktober 2010) dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt. De informatie vermeldt duidelijk dat corruptie een probleem is binnen de Afghaanse politie en dat diverse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen kunnen worden gekocht in Afghanistan of op de zwarte markt van Peshawar in Pakistan (p. 7-8). Verzoeker brengt niet het minste concreet element bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn. Hij beperkt zich tot het betoog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door te weigeren om rekening te houden met de ter staving van zijn relaas neergelegde documenten, de bewijsregels van de Conventie van Genève, die in het verzoekschrift uitgebreid worden uiteengezet, miskent en hij verwijst in dit verband naar het UNHCR *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van januari 1992 en de UNHCR *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van 16 december 1998, waarmee hij niet vermag de informatie gevoegd aan het administratief dossier, noch de pertinente motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar hoger genoemde nota en Handboek van UNHCR alsook artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn nog wijst op het principe van het voordeel van de twijfel en betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De Raad moet verzoekers asielrelaas immers slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

3.9. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus dient, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, district Kohistan te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing *"Afghanistan - Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjshir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul"* van 27 augustus 2010, laatst geüpdate op 20

januari 2011) blijkt dat ANSO van januari tot augustus 2010 aangaf dat de veiligheidsincidenten gerelateerd aan de “*insurgency*” hoofdzakelijk in de oostelijke districten van de provincie plaatsvonden. In de westelijke districten, Koh-e Band, Kohistan Hese Awal, Kohistan Hese Duwum en Mahmud Raqi (met de provinciehoofdstad) werden slechts occasioneel incidenten gemeld. Ze bleven relatief rustig. In deze districten was er wel sprake van spanningen onder de lokale bevolkingsgroepen (p. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in het district Kohistan, provincie Kapisa voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekers stellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa en de rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, welke niet als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, zijn immers niet in strijd met de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt. De Raad benadrukt te dezen dat ingevolge artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Waar verzoeker aanhaalt dat veel vluchtelingen uit Kapisa wegvluchten naar Kabul, blijkt dit inderdaad tevens uit hoger aangehaald Subject Related Briefing. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de incidenten welke deze vluchtelingenstroom naar de randen van de stad Kabul veroorzaakten, plaatsvonden in de districten in het oosten van de provincie, in het bijzonder Tagab, Nijrab en Alasay (p.19) en dus niet in het district Kohistan, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn. Dienvolgens dient, in het licht van de recente informatie over het district Kohistan, provincie Kapisa, te worden besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS